

TRACY REES

HET FAMILIEGEHEIM VAN
**FLORENCE
GRACE**

Een onverwacht bericht verandert haar leven voorgoed

XANDER

ROMAN

1

Die verdomde pony had weer gebokt. Het moest wel het hatelijkste, koppigste schepsel van de West Wivel Hundred zijn. We waren nog maar een half uur op de hei toen er een duif voor ons langsflipte, het ene gestoorde geschrokken schepsel voor het andere. De pony bokte weer, schoot onder me vandaan en ik lag languit in de modder. Ik keek hem na terwijl zijn harige witte achterste in de verte verdween.

‘Bangerik!’ schreeuwde ik. ‘Het was maar een dúif!’

Er was een zeemist komen opzetten, plotseling en snel. Toppen en dalen, paden en rotsen, vruchtbare grond en stinkend wasemend moeras, alles was gehuld in hetzelfde melkachtige waas. Je moest wel heel vermetel of overmoedig zijn om verder te gaan. Ik vond mezelf geen van beide, maar ik had geen tijd om te wachten tot de zeemist optrok. Die kon een paar minuten maar ook dagen duren, en ik was al te laat. Sterker nog, ik was een hele dag te laat.

Ik wist zelf niet eens waarom ik de afgelopen nacht in Truro was gebleven. De laatste tijd leek het leven te bestaan uit een dwingende reeks ongerijmde opwellingen waar ik voor mijn gevoel gehoor aan moest geven... wat me een reeks uitputtende vragen opleverde waar ik geen antwoord op had. Was dat wat bedoeld werd met vrouwelijkheid? In dat geval smeekte ik om nog een paar jaar voor de eer te mogen bedanken.

Ik wist wel zeker dat ik de weg naar huis zou weten te vinden – de hei was mijn thuis, op een manier die anderen niet konden begrijpen – maar de mist kwam verduiveld slecht uit, een klamme, wervelende kou. Stephen zou absoluut zeggen dat hij het me nog zo had gezegd.

Vervloekte pony. Van mij mocht hij op een rots uitglijden en zijn nek breken, of struikelen in het moeras en in de dikke zwarte modder verdrinken, onberekenbaar rotbeest.

Dus stampte ik woedend verder, dertien jaar oud en wetend dat ik fout zat. Mij had het niets kunnen schelen hoe lang ik daarbuiten was, met de mist, modder en heidegeesten, maar ik wist dat Nan ongerust was. Afgelopen nacht waren we voor het eerst sinds pa's dood van elkaar gescheiden geweest.

De dag ervoor was ik met Stephen en Hesta naar Truro vertrokken voor een opwindend buitenkansje, zoals het ons toen toescheen, jong en onervaren als we waren. Het was uit een totaal onverwachte hoek gekomen: van mijn vroegere pestkop op school, Trudy Penny.

Ze had me nota bene een brief gestuurd! Ik geloof niet dat in het gat waar wij wonen ooit iemand post had ontvangen. Het was op wit papier geschreven en zat in een envelop met een zegel van was. Dit stond erin:

Florrie,

Vijf september a.s. geven mijn oom en tante, meneer en mevrouw Beresford uit Truro, een feest ter gelegenheid van de verlovings van hun zoon. Er hebben zich veranderingen in hun huishouden voorgedaan, waardoor ze te weinig personeel hebben. Het komt verrekke slecht uit, zegt mijn tante, die in alle staten is. Ze hebben hulp nodig en ik bedacht dat jij en je vrienden wel een centje zouden willen bijverdienen. Ze betalen een sixpence per persoon voor de hele dag. Jullie gaan de huishoudster helpen in hun huis in Lemon Street. Als je belangstelling hebt, laat me dat dan tegen het einde van de week weten, dan zeg ik dat jullie komen.

Groeten,

Trudy

Ik wist meteen dat ik erheen zou gaan. Dit was niet weer zo'n 'voorgevoel' van me – geen speciaal instinct dat me vertelde dat het dat was – ik wilde er simpelweg wanhopig graag naartoe. Maar dat ging me niet zonder slag of stoot lukken. Hesta en Stephen waren bepaald geen avonturiers en het kostte heel wat moeite om ze over te halen, dus liet ik te pas en te onpas het woord 'sixpence' vallen. Nan overhalen, die alleen mij op de wereld had, vergde zelfs nog meer overtuigingskracht. Opnieuw zei ik 'sixpence'. Geduldig weerlegde ik elke zorg en twijfel, maar het volstaat te zeggen dat ik ze uiteindelijk over de streep kreeg. Als er koppigheid in de familie zit, dan heb ik daar een dubbele portie van meegekregen.

Ik dacht dat het een eenmalig avontuur zou zijn. Maar als ik had geweten wat dit deftige feestje in Truro in gang zou zetten, was ik misschien wel nooit gegaan. Aan de andere kant, het had geen enkel verschil gemaakt.

En zo kwam het dat we naar Truro gingen, Hesta en ik op de pony van Stephens vader, en Stephen lopend ernaast. Ik was wel eerder in een stad geweest – in Lostwithiel en Fowey – maar ik had nooit gedacht dat een stad zo'n voorname en welvarende sfeer ademde. Ik had nooit eerder een plek gezien als Lemon Street in Truro. Die was breed, met kinderhoofdjes geplaveid en zonder modder. Paarden, karren, zelfs koetsen ratelden af en aan. Hooggeboren lieden wandelden door de straat, glimlachten naar elkaar en begroetten elkaar. Het was een aangename zonnige middag aan het begin van de zomer, alsof zelfs het weer zich van zijn beste kant wilde laten zien.

De huizen waren opgetrokken uit grijze steen en leken wel aan elkaar te kleven, zo dicht stonden ze op elkaar. Die zouden heus niet in een storm worden weggeblazen. Hun bewoners zouden zich nooit zorgen hoeven maken of bij zware regenval het dak het wel zou houden. We stonden met z'n drieën midden op straat, keken onze ogen uit, totdat we bijna door een rijtuig werden omvergereden. Stephen trok ons de stoep op, iets wat we ook nog nooit hadden gezien, en even later stonden we voor een prachtig huis. Het leek onmogelijk brutaal om daar naar binnen te gaan.

'Weet Trudy Penny het wel zeker?' vroeg Hesta commanderend. 'Of

haalt ze een gemene streek met ons uit? Misschien gooien ze ons er wel uit en kunnen we weer rechtsomkeert maken naar Braggenstones.’

‘Nou, we kunnen hier niet de hele dag blijven staan,’ zei ik terwijl ik me van mijn vrienden losmaakte. Ik liep de trap op en greep de leuwenkop die als deurklopper fungeerde. Natuurlijk hadden we achterom moeten gaan, maar wisten wij veel, we hadden geen ervaring met huizen die zo groot waren dat het logisch was om twee ingangen te hebben.

Ze lieten ons de keukens zien en vertelden ons wat we moesten doen. Iedereen was best vriendelijk en ik geloof dat de huishoudster behoorlijk zenuwachtig was. Ze zag ons eerder als reddende engelen dan als modderige, onervaren plattelandswervers.

De paar uur daarna gingen voorbij in een warreling aan bevelen en we hadden geen tijd om iets anders te doen dan die opvolgen. Als dat mijn leven zou zijn, als ik op zo’n plek bediende zou zijn, dan geloof ik niet dat ik de eindeloze commando’s zou kunnen verdragen. Maar voor die ene keer, omdat het allemaal zo nieuw, spannend en anders was, vloog ik met schitterende ogen en tomeloze energie heen en weer, wat me meer dan één complimentje opleverde. Zo nu en dan ving ik een glimp van Hesta op. Haar mooie witblonde haar was naar achteren gebonden en haar smalle gezichtje zag er gelaten en een beetje ellendig uit. Maar ja, thuis kreeg ze ook genoeg bevelen te verstouwen. Stephen kreeg ik maar één keer in het oog en hij zag er verward uit.

Maar ik vond het geweldig. Het was een nieuwe uitdaging en ik deed het goed. Ik hielp mee, maakte een verschil. Ik had gedacht dat ik misschien heimwee zou hebben, zo ver weg van alles wat ik kende, maar ik vond het heerlijk om een nieuwe Florrie te zijn, een Florrie die nergens haar hand voor omdraaide en op een nieuwe plek zo opbloeide. En toen de huishoudster haar hoofd om de deur stak om aan te kondigen dat de gasten begonnen binnen te druppelen, ging er een opgewonden rimpeling door de bedienden heen.

Plotseling stak iedereen zijn handen in een emmer water om er hun verhitte wangen mee te af te koelen, en ze stopten plukjes zweterig haar onder hun kapes en mutsjes. Schorten werden losgeknoopt en rokken

werden gladgestreken. Toen, met twee of drie tegelijk, mocht het personeel 'de alkoof' in kruipen, een verborgen hoekje vanwaar je de deftige lui kon zien dansen.

'Kom mee, Florrie, wij zijn aan de beurt,' zei een van de keukenmeiden na een poosje.

'Ik?' Ik was opgetogen. Ik had gedacht dat misschien alleen het vaste huispersoneel op zo'n verzetje mocht rekenen. Ik liep achter Vera aan de gang door en beklom een smalle trap naar de zijdeur van een grote eetkamer. Daar was een soort nis die door dikke, zware donkerrode fluwelen gordijnen van de kamer was afgeschermd. Deze ruimte werd bijna helemaal in beslag genomen door een tafel met een extra kom punch, kristallen glazen, witte porseleinen borden en andere dingen die de gasten misschien acuut nodig konden hebben. We wurmden ons in deze schuilplek en staken onze neus door het gordijn, en daar zagen we een wereld vol kleur en licht.

Ik keek als betoverd toe terwijl de heren een buiging maakten en de dames straalden. Mijn ogen zogen de roze, perzik- en ivoorkleurige avondjurken in zich op. Ik had nog nooit zoiets gezien, zelfs de mooie pastelkleurige jurken van mijn schooljuf waren in vergelijking hiermee eenvoudig. Ik hunkerde ernaar ze aan te raken en me onder te dompelen in hun schitterende glans. En dan de juwelen! Daar had ik zelfs geen woorden voor. Donkergroen, bloedrood en schitterend als het zonlicht op dauwdruppels; het leek wel iets uit een andere wereld, en niet een wereld die ik kende.

En dan om die mensen te bekijken! Dat was wat me zo boeide, meer nog dan het spektakel zelf. Om te zien hoe minachting werd verhuld achter een glad masker van beleefdheid, de ondeugende fonkeling in de ogen van de ingetogen jongere dames, de zelfingenomenheid van de besnorde heren, ik had er wel de hele avond naar kunnen kijken. En toen de muziek begon te spelen, was ik in de zevende hemel. Zoals ze een reverence maakten en van partner naar partner zwierden, het leek in niets op de onbehouwen, beschamende plattelandsdansfeesten waar ik een paar keer in Boconnoc naartoe was geweest.

En dan de muziék! Ik kon mijn oren amper geloven. Wat betreft muziek had ik in mijn hele leven tot nu toe alleen maar Rod Plover op zijn viool horen zagen, of zo nu en dan de luide stemmen van mijn burens, die in koor plattelandslieidersen zongen. Maar soms hoorde ik in gedachten iets wat ik niet kon beschrijven, tinkelende hoog en laag klinkende tonen, hele muziekpassages die als de wind maar door dansten... Ik had meer dan eens geprobeerd om die gewaarwording aan Hesta uit te leggen, maar het enige wat ze deed was verward haar kleine gezichtje vertrekken.

‘Wat zou het kunnen zijn, Hesta?’

‘Gewoon weer een gril van je. Je bent raar, Florrie Buckley, maar ik hou toch van je.’

Maar ik wist dat het belangrijk was, net zoals ik zo veel andere dingen wist die ik niet kon verklaren en waar ik geen bewijs voor had. En die avond, platgedrukt in de hoek naast de punchkom, hoorde ik voor het eerst ‘mijn’ muziek live.

‘Wat is dat?’ vroeg ik aan Vera, en ik trok aan haar arm en wees.

‘Ach joh, dat is een piano, meissie,’ zei ze.

‘Pi-ah-no,’ hijgde ik verwonderd, alsof ze ‘Elysium’ of ‘Olympus’ had gezegd.

Vera moest iets in mijn gezicht hebben gezien, want ze klopte me op de arm en zei: ‘Blijf hier maar even.’ In haar plaats kwam algaauw een andere meid, die zich naast me wurmde en zwaar in mijn oor ademde terwijl we toekeken.

Ik probeerde de beelden in mijn geheugen te prenten, want ik kon me met geen mogelijkheid voorstellen dat ik zoiets ooit weer zou meemaken. Terwijl ik mijn blik over de menigte liet dwalen, bleef die rusten op een jonge man, en ik voelde dat er iets aan mijn hart trok, opnieuw zo’n griezelig moment van herkenning...

Het eerste wat me trof was zijn vriendelijke glimlach. Hij was aantrekkelijk, ja, met krullen als gele gaspeldoorn, lichtbruine ogen als heidepoelen en een aantrekkelijk gezicht, ergens gevangen tussen jeugd en volwassenheid. Dat trok me aan, want ik had in die tijd ook zo het gevoel ertussenin te zitten; te oordelen naar de vrolijke glimlach op zijn gezicht

ging hij er veel eleganter mee om dan ik. De geduldige uitdrukking op zijn gezicht, zoals hij iedereen aankeek, alsof hij oprecht geïnteresseerd was in wat ze zeiden, maakte in een ruimte vol maskers en beleefdheden indruk op me. Ik zag hoe een aantal trotse papa's en mama's hun jonge dochters aan hem voorstelden. Ten slotte nam hij er een bij de hand en leidde haar de dansvloer op.

Ik onderdrukte een giechel. Dat was het lompe meisje dat ik ooit had gezien! En mijn held, hoewel redelijk elegant, was niet zo'n ervaren danser dat hij het voor haar kon opvangen. Samen werkten ze zich al struikelend dapper door een rustige wals, botsten tegen echtparen met zure gezichten, die erdoor uit balans raakten. Ze liepen iedereen op de dansvloer voor de voeten. Toen de wals was afgelopen en er een snelle polka werd ingezet, hadden ze zo wijs moeten zijn zich terug te trekken, maar ze begonnen te springen en te huppelen met het zelfvertrouwen van een paar pasgeboren kalveren. Ik sloeg mijn hand voor mijn ogen en haalde hem op tijd weer weg om te zien dat ze hun evenwicht verloren. Het was onvermijdelijk dat de jongedame over haar rokken struikelde, op de grond tuimelde, tegen een drietal stoelen met behoedzamere jongedames botste en ze omvergooide.

Ik wilde net in lachen uitbarsten toen mijn metgezel in de alkoof haar te hulp schoot. Dat herinnerde me er ten slotte aan dat ik aan het werk was, dus ik rende achter haar aan. De vader van het meisje was in een oogwenk bij haar, wierp een felle blik op de jonge man en hielp zijn dochter overeind.

'Hier meisje, help me even,' zei hij tegen de andere meid. 'Pak haar bij de arm. Kom maar, Fanny, leun maar op ons. Ik zoek wel een rustiger plekje.'

Het kleine groepje strompelde weg, waardoor ik doelloos achterbleef in de fonkelende kamer vol mensen die zo anders waren dan ik. Maar ik zag iemand die precies deed wat ik zo graag had willen doen: hij schokte van het lachen. Het was een andere jonge man, die in de verste hoek van het vertrek zat. Hij schudde van boosaardige vrolijkheid. Ik grijnsde en wendde toen mijn blik af.

‘Gaat het wel met ú, meneer?’ vroeg ik aan de jonge man met het gouden haar, aangezien niemand hem dat had gevraagd. Het leek alsof iedereen hem de schuld gaf van de catastrofe.

‘Nou vrág ik je, jonge Sanderson!’ mompelde verschillende welgedane heren, en een paar dames voegden eraan toe: ‘Sanderson, wees nou toch voorzichtig!’ Het leek niet erg eerlijk.

Hij keek me stomverbaasd aan, maar voordat hij antwoord kon geven, troonde een onheilspellend ogende vrouw met een bos donker haar hem mee. Zijn moeder? Ze leken niet op elkaar, maar ze deed alsof hij van haar was. Iedereen negeerde me, dus zag ik mijn kans schoon om achter het gordijn te verdwijnen en mijn avond vol vermaak voort te zetten.

Een dans of twee later, toen ik bedacht dat ik echt naar de keuken terug moest, zag ik de ongelukkige Sanderson in zijn eentje naast mijn alkoof staan. In een krankzinnige opwelling trok ik het gordijn terug en siste naar hem. Hij draaide zich verbaasd naar me om en ik wenkte hem. Hij keek snel om zich heen en dook toen achter het gordijn, dat ik weer liet vallen zodat niemand ons kon zien.

‘Hallo,’ grijnsde ik, zeer ingenomen met mijn vangst. Stephen had me toen we zes waren in een kippenren ten huwelijk gevraagd. Dit was beter.

‘Hallo,’ zei hij vreselijk beleefd. Ik zag dat hij ouder was dan hij van een afstand had geleken, eigenlijk al bijna volwassen. Als ik me dat had gerealiseerd, had ik hem nooit mogen aanspreken.

‘Ik zag uw jongedame vallen,’ merkte ik op. Misschien was dit niet mijn tactvolste moment.

Hij bloosde als een boerenknul. ‘Ze is niet mijn jongedame, maar een vriendin van de familie. Ik ben bang dat de polka me niet zo goed afgaat.’

‘Bah. Het lag aan haar. Zij was verschrikkelijk. Het was een wonder dat u haar nog zo lang overeind hebt gehouden. Waarom geeft iedereen u de schuld? Waarom ú?’

‘Omdat het hoffelijk is. Je zegt niet dat jongedames, eh, tekortkomingen hebben, welke dan ook.’

‘Echt?’ Dat intrigeerde me. ‘Dat is toch stom? Natuurlijk hebben jongedames gebreken. Ik zit er ook vol mee.’

Hij keek geamuseerd en verward tegelijk. 'O, vast niet.'

'O ja hoor! Een hele hoop!' Ik zweeg en besepte dat ik me niet van mijn beste kant liet zien. 'Er zijn ook een hele hoop dingen die ik wel goed kan.'

'Vast en zeker. Zoals?'

'Zoals lezen. Ik kan heel goed lezen. En ik kan schrijven. En ik kan medicijnen maken van wilde bloemen, recepten bereiden en bezweringen uitspreken.' Dat laatste was niet helemaal waar, maar ik wilde indruk maken op deze aardige, lekker ruikende jonge man.

'Bezwingen! Hemeltje. Wat knap.' Hij keek een beetje zenuwachtig, maar haalde toen die opgewekte glimlach van hem weer van stal.

'Wilt u misschien wat punch, meneer?' draafde ik door, alles uit de kast halend wat ik kon bedenken om hem hier te houden. Ik gebaarde naar de extra kom op de tafel en voor hij antwoord kon geven, had al ik een glas voor hem gevuld.

'Dank je wel.' Hij nam het aan en gluurde om het gordijn. 'Goeie genade. Dit is een fantastische schuilplek, hè?'

'Dat kunt u wel zeggen, ja. Ik moet eigenlijk weer terug. Ik mocht van hen hier gaan kijken, maar ik denk niet dat het de bedoeling is dat ik zo lang wegblijf.'

'Werk je dan voor de Beresfords?'

'O nee, meneer, ik kom uit Braggenstones.'

'Bragg...?'

'U kent het vast niet. Het ligt in een uithoek. Ik ben hier alleen om vanavond te helpen. Ik ben nog nooit op zo'n soort plek geweest.'

'En vind je het mooi?'

'Heel erg, meneer. Woont u in Truro?'

'Ik woon in Londen. Ik ben hier met mijn tante en broer, we vertegenwoordigen de familie.'

'Wie is uw broer, meneer?'

Zijn glimlach werd nog breder en hij gebaarde dat ik naast hem moest gaan staan zodat we samen naar buiten konden gluren. Ik voelde de warmte van zijn schone, elegant geklede lichaam naast het mijne en ge-

noot ervan een kameraadschappelijk gevoel te delen met iemand die in mijn ogen wel een halve meter boven de aarde moest zweven.

‘Daar, naast de punchkom.’

Het was de norse jonge man die ik eerder had gezien.

‘Maar hij lijkt helemaal niet op u!’ riep ik uit. En zo was het ook. De broer was een rare kwibus. Hij had niet de rechte houding en kalme gezichtsuitdrukking van de andere heer, maar zat gekromd als een trol nijdig voor zich uit te kijken. Mensen liepen met een wijde boog om hem heen. Een lok glad, zijdeachtig haar, zo donker als zijn broer blond was, viel over een helft van zijn gezicht, en zijn huid was vaalgeel.

‘Jonger of ouder dan u?’ vroeg ik, erop gokkend dat hij jonger was.

‘Drie jaar ouder. Hij is de erfgenaam en ik ben er voor de zekerheid,’ lachte hij.

Ik begreep hem niet. ‘Ik heb nog nooit een jongen gezien die er zo ellendig uitzag,’ merkte ik op.

‘O, Turlington is niet ellendig, hoor. Hij is alleen wrokkig. Over het algemeen doet hij wat hij wil, en hij wilde helemaal niet met ons mee. Mijn opa heeft hem gechanteerd, dus zit hij te mokken.’

Ik bekeek hem met hernieuwde belangstelling. Ik deed ook graag wat ik wilde. ‘U hebt een mooie naam. Hij past bij u.’

‘Waarom zeg je dat?’

‘Sanderson. Zand. Een en al goudkleurig, net als zand.’

Hij bloosde een beetje. ‘Nou. Dank je wel. Je bent de eerste die dat ooit heeft gezegd. Normaal vragen ze: “Waarom hebben jij en je broer zulke buitenissige namen?”’

‘Ja, waarom is dat eigenlijk? Sorry, nu u het zegt, moet ik het vragen.’

‘Omdat ik uit een trotse familie kom, die alleen met vrouwen uit andere voorname families wil trouwen. En om de naam van die families te behouden, krijgen de jongens hun achternaam als voornaam.’

Hij zag vast dat ik er niets van begreep, want hij begon het uit te leggen.

‘Mijn moeder heette Cassandra Sanderson. Turlingtons moeder heette Belle Turlington. Op die manier pocht mijn familie dat ze zulke fantastische connecties hebben.’

‘Wat raar. Maar als jullie broers zijn, waarom hebben u en Turlington dan niet dezelfde moeder?’

‘Goeie vraag. De Graces zijn een ingewikkelde familie. Zie je...’

Maar verder kwam hij niet, want op dat moment scheerde zijn vinnige tante langs. ‘Hebben jullie Sanderson gezien?’ vroeg ze op bevelende toon aan de heer naast haar. ‘Waar is die jongen gebleven? Met zijn klunzigheid en Turlingtons weezinwekkende manieren weet ik niet wat er van de Graces moet worden.’

Hij trok een gezicht. ‘Ik kan maar beter gaan. Ze mogen me hier niet vinden. Maar wil je me eerst het genoeg doen te vertellen hoe je heet?’

Ik zou ook niet door die heks gevonden willen worden. Ik maakte een knicksje. ‘Florrie Buckley, kort voor Florence, meneer.’

‘Aangenaam kennis te maken, juffrouw Florence.’

Het beviel me wel om Florence genoemd te worden. Het klonk als een heel ander meisje dan Florrie Buckley uit Braggenstones.

‘Dank je wel, dit was een welkome onderbreking,’ zei Sanderson. En toen verdween hij, terug naar de wereld waar hij vandaan was gekomen.

Toen ik in de keuken terugkwam, was er een hele toestand aan de gang en Hesta vormde het middelpunt. Ze was gevallen en met haar hoofd op de stenen vloer terechtgekomen, overal lag bloed en ze had een flauwte gekregen. Ze werd verzorgd en de dokter vond haar niet fit genoeg om verder te werken. Meneer Beresford was erbij gehaald. Hij boog zich met zijn handen op zijn knieën over Hesta heen, die slap in een stoel bij het vuur hing. Hij bood aan om ons drieën met zijn persoonlijke rijtuig naar huis te laten brengen, of anders in het huis te blijven overnachten.

‘Hesta! Gaat het wel?’ riep ik en ik rende naar haar toe. Haar lieve gezicht was bleek en haar blauwe ogen keken dof.

‘Het gaat wel, Florrie.’ Ze pakte dapper mijn hand. ‘Ik voel me alleen raar en wil graag naar huis, naar mijn eigen bed.’

‘Natuurlijk, liefje, natuurlijk,’ troostte ik haar, hoewel de moed me in de schoenen zonk. ‘Dat is heel vriendelijk van u, meneer, dank u wel,’ zei ik tegen meneer Beresford.

‘Natuurlijk, kind, natuurlijk. Vreselijk, dit ongeluk, en dat terwijl jullie

helemaal hiernaartoe zijn gekomen om ons te helpen.' Wat een aardige man, dacht ik en ik vroeg me af hoe hij familie kon zijn van die afschuwelijke Trudy Penny. 'Jullie zijn toch met z'n drieën? Ook nog een jongeman?'

'Ja, meneer, Stephen Trevian.'

Meneer Beresford knikte. 'Mevrouw Chambers, wilt u onmiddellijk Stephen Trevian halen, alstublieft? Ik stuur deze drie kinderen naar de hei terug. Wallace, haal het rijtuig. Nou, jongedames, ik moet weer naar mijn gasten, maar ik wens jullie een goede reis. En ik hoop dat jij snel herstelt, arm kind.' Hij droop af en ik hield Hesta's hand vast, mompelde troostende woordjes totdat Stephen verscheen, een en al bezorgdheid.

'Ik heb zelf al zorgen genoeg,' prevelde mevrouw Chambers. 'We hebben nog een lange avond te gaan en ik heb hulp nodig. Jullie moeten zeker allemaal gaan, hè?'

'Ja,' zei Stephen meteen. 'We zijn hiernaartoe gekomen met de belofte dat we bij elkaar zouden blijven. We kunnen Hesta niet alleen met het rijtuig laten gaan, bovendien is ze niet fit.' Hij boog zich beschermend over Hesta heen, zo solide en serieus, zo zeker van wat goed en kwaad was dat mevrouw Chambers een berustende blik in haar ogen kreeg.

Maar ik had een sprankje hoop gezien. Hesta begon alweer wat kleur te krijgen. Stephen was zo degelijk en betrouwbaar als je je maar van een vriend kon wensen...

'Ik zou wel willen blijven, mevrouw,' waagde ik, 'maar ik kan niet 's nachts in mijn eentje over de hei terugreizen. Dan vilt mijn oma me levend, zeker en vast.'

Mijn hoop werd in haar gezicht weerspiegeld. 'Als je wilt, kind, kun je vannacht hier blijven. Je kunt bij Sarah op de kamer slapen, daar staat een logeerbed. Dan kun je morgen helpen met opruimen en betaal ik je nog een sixpence boven op die je al is beloofd. Je werkt goed, het leek wel alsof je de hele dag vleugels had.'

'Nee, Florrie!' zei Stephen meteen. 'Wat zal Nan wel niet zeggen? Ze vilt me levend als ik je hier alleen achterlaat. We moeten samen gaan.'

'Maar Stephen, hoe krijgen we de pony dan terug?'

‘Nou, die kan toch zeker wel naast het rijtuig meedragen.’

‘Hij kan de prachtige paarden van meneer Beresford nooit bijhouden. Nee, ik blijf hier meehelpen en verdien een extra sixpence voor Nan. Ik ben heus niet in mijn eentje, hoor.’ Ik gebaarde met mijn hand rond de keuken. ‘En ik kan op een veilige plek overnachten. Ik rijd morgen terug als ik alles heb gedaan wat mevrouw Chambers wil.’

‘O, kind,’ verzuchtte die. ‘Als dat toch eens kon!’

‘Het kan niet,’ zei Stephen.

‘Ik doe het toch,’ zei ik.

‘Florrie, néé,’ deed Hesta ook een duit in het zakje. Zij was het altijd met Stephen eens. ‘Dit is niet thuis. Je weet niet wat er gaat gebeuren. Je kunt hier niet blijven zonder ons. Nan ontplóft! Je gaat met ons met het rijtuig mee.’

Een jongen stak zijn hoofd om de deur. ‘Rijtuig staat klaar,’ riep hij.

‘Nee,’ besloot ik. ‘We hebben gezegd dat we dit zouden doen en ik wil het afmaken. Hesta, jij kunt het niet helpen, je bent gewond en thuis ben je beter af. Stephen, natuurlijk moet je met haar meegaan, ze heeft iemand nodig. Maar ik red me wel, en ik vind het hier leuk en ik wil die sixpence. Morgen ben ik voor de lunch weer terug in Braggenstones. Maak je geen zorgen. Ga nou maar. Hesta, beterschap, liefje.’

Ik omhelsde haar terwijl ze wankelde op haar benen en Stephen wierp me een heel boze blik toe. Het zat in zijn aard om voor mensen te zorgen, en het feit dat we nu uit elkaar gingen, bracht hem in een heel lastig parket: nu kon hij niet voor ons allebei zorgen. Maar mevrouw Chambers troonde me mee en ik werd aan de afwas gezet. Ik keek achterom en zag dat mijn vrienden langzaam weglieden, Hesta leunend op Stephen, zijn arm stevig om haar schouder. Toen boog ik me weer over mijn vieze zeepsop.

Stiekem had ik gehoopt dat ik dat rare stel broers weer zou zien, maar uiteindelijk gebeurde er die avond niets opwindends meer. Ik deed de afwas, maakte groente schoon. Ik rende heen en weer, wel zo’n duizend kilometer, schatte ik, en sjouwde met dienbladen en stapels servies- en

linnengoed voor de gasten die bleven logeren. Om drie uur 's nachts liet ik me op het logeerbed in Sarahs kleine kamertje vallen, ik was zo moe dat ik niet kon slapen.

‘Ik zag die mevrouw Grace vanavond, met dat donkere haar. Ze zag er pijnlijk uit,’ zei ik in de hoop een gesprekje te kunnen aanknopen.

‘O, die neef van haar met de gouden krullen!’ mompelde Sarah prompt. ‘Wat een knappe gentleman. Maar ik zou me niet met hem inlaten, ook al heeft hij nog zo'n knap gezicht. Hij is een Grace, moet je weten, en dat betekent hommeles. O, hij mag dan aardig genoeg zijn, maar de rest? Hommeles.’

‘O ja? Hoezo?’ vroeg ik gapend, alsof ik inwendig niet barstte van nieuwsgierigheid. Maar Sarah sliep al, plat op haar rug, en er kwam geen woord meer uit.

Ik lag op dat vreemde matras, al mijn spieren deden pijn en mijn hoofd tolde. Mijn lijf bruiste als cider. Ik was nooit eerder zo ongelooflijk waakzaam geweest, als een dier dat op alles voorbereid is, maar ik was ook zo intens moe...

Sarah stond om half vijf op, precies één minuut voordat er een luide bel door de zolder schalde. Ze was halverwege het aantrekken van haar jurk voor ik overeind wist te komen, laat staan dat ik een vraag over mijn lippen kon krijgen. Ik hoefde me niet om te kleden, want ik had in mijn jurk geslapen, maar ik moest me wel wassen en mijn haar doen voordat ik me bij mijn tijdelijke werkgevers kon vertonen.

Ik wijdde me weer aan mijn taken, hoewel nu half zo snel als de avond ervoor. Voor de gasten werd al een overvloedig ontbijt klaargemaakt, ook al was er van hen op dit vroege uur geen spoor te bekennen.

Toen alles klaar was en we even op adem konden komen voordat de gasten beneden kwamen, kreeg mevrouw Chambers medelijden met me. ‘Je hebt goed gewerkt, vooral als je bedenkt dat je dit nog nooit eerder hebt gedaan,’ zei ze goedkeurend. ‘We redden het nu wel, hoor. Ga naar huis, kind, zo te zien kun je elk moment omvallen, en je moet een heel eind terug.’

Tegen die tijd wilde ik dolgraag weg. Ik bedankte haar, en bedankte

haar nogmaals toen ze me geen sixpence, maar een florijn in de hand drukte. Ik kon niet wachten om dié aan Nan te geven. Dat zou zeker haar gezeur over het feit dat ik 's nachts in Truro was gebleven in de kiem smoren. Een livreiknecht wees me de weg naar de stallen.

Ik stond de pony van Stephens vader op te zadelen toen ik iets in het stro hoorde ruisen wat beslist groter was dan een muis. Ik draaide me met een ruk om en zag een jonge man, die met stro en al in zijn haren rechtop ging zitten en verward om zich heen keek.

Ik schrok, maar herstelde me vlug. 'Goedemorgen,' zei ik sarcastisch, terwijl ik de buikriem aantrok.

Hij fronste zijn wenkbrauwen en krabde zijn hoofd. 'Goedemorgen. Zijn dit... de stállen?'

Ik snoof, keek nadrukkelijk naar de boxen vol stro, paarden en dampende mesthopen.

Hij rolde met zijn ogen. 'Ik bedoel, wat dóé ik hier?'

Ik haalde mijn schouders op en pakte de teugels. 'Hoe moet ik dat weten?'

'Te veel champagne,' kreunde hij, terwijl hij overeind kwam en om zich heen keek. En toen herkende ik hem. Turlington Grace. De broer van de verrukkelijke Sanderson.

'Ik ken jou!' riep ik uit. 'Tenminste, ik weet wie je bent. Gisteravond heb ik je broer Sanderson ontmoet. Ik ben Florrie Buckley. Florence.'

Hij keek me met toegeknepen ogen aan. 'Ah! Hij heeft me over je verteld. Ik wilde dat ik gisteravond door een mooi meisje gekidnapt was. Maar mijn grootste avontuur was te veel drank. En hier eindigen.'

'Klinkt mij niet erg avontuurlijk in de oren. Ben je trouwens niet te jong om te drinken? Zo te zien ben je niet veel ouder dan ik.'

'Hoe oud ben je dan?'

'Dertien.'

Hij keek woest. 'Ik ben bijna twintig! Iedereen denkt dat ik jonger ben, maar dat is niet zo. In godsnaam, zeg! Ik ben een volwassen kerel.'

'Als jij het zegt. Nou, ik moet ervandoor. Doe je knappe broer de groeten van me.'

‘Waar ga je naartoe?’

‘Naar huis.’

‘Waar is thuis? Truro?’

‘Nee. Ik woon in Braggenstones. Een gehucht ver weg op de hei. Een heel eind hier vandaan.’

‘En ga je daar in je eentje naartoe rijden?’

‘Natuurlijk. Dat doe ik zo vaak,’ loog ik.

‘Ben je dan niet bang? Ik hoorde dat het op de hei wemelt van de rusteloze geesten en smerige moerassen.’

‘Dat klopt, ja, maar daar ben ik er niet bang voor. Ik ben geen stadsmeisje.’

Hij liep naar me toe en staarde me aan. ‘Dat zie ik, ja,’ zei hij en ik vatte dat op als een compliment. Ik rook de alcohol die van hem afsloeg.

Turlington Grace had bruine ogen, donkerder dan die van zijn broer, zo opaak als vruchtbaar, gevaarlijk heideveen. Ik zag daar talloze tegenstrijdige gedachten met elkaar strijd leveren. Ik vroeg me af hoe zijn leven eruitzag, wat zijn geschiedenis was, en plotseling was ik me acuut bewust van zijn lichaam, zo vlak naast het mijne. Zelfs toen ik met zijn broer in de krappe alkoof stond, had ik me niet zo gevoeld. De vorige avond had Turlington er zo in zichzelf gekeerd en ineengedoken uitgezien dat ik verbaasd was te merken dat hij langer was dan ik, veel langer, en iedereen in Braggenstones vond mij al een uitgeschoten berk. Hij was tenger, terwijl zijn broer fors was. Opeens kreeg ik medelijden met hem en ik wist niet waarom. Het moment duurde voort en er viel een intense stilte tussen ons.

Triest. Zelig. Behoeftte aan een vriend. Die woorden schoten me spontaan te binnen.

‘Turlington Grace,’ mompelde ik, om gewoon maar iets te zeggen.

‘Grace,’ beaamde hij verbitterd, wat ik vreemd vond. En toen deed hij iets nog vreemders. Hij boog zijn hoofd en liet zijn voorhoofd tegen het mijne rusten, we bleven minstens een minuut met onze voorhoofden tegen elkaar staan. De pony stootte tegen ons aan en we struikelden. Ik viel tegen hem aan en hij ving me op in zijn armen, hij was sterker dan

hij eruitzag. Plotseling wilde ik dat ik geen jurk droeg waarin ik had gewerkt en geslapen. Hij zette me zachtjes weer rechtop, waarvoor ik hem dankbaar was, want ik was daar zelf niet toe in staat omdat mijn benen me op dat moment even in de steek lieten. Ik zag dat zijn neusvleugels iets opengesperd waren en van dichtbij waren zijn ogen nog mooier. Er zat nog steeds een strootje in zijn donkere haarlok en ik plukte het eruit.

‘Ik kan maar beter gaan,’ zei ik, en ik hoopte dat hij me zou blijven vasthouden, maar hij deed meteen een stap achteruit. ‘Gaaf het wel?’ vroeg ik, want hij zag er verloren en eenzaam uit. Vreemd dat een meisje van dertien dat voor een volwassen man kon voelen. Maar ja, mijn ziel was dan ook honderd jaar oud, zo was me verteld.

Hij knikte. ‘Ja hoor. Dank je wel, jonge heks van de hei. En gaat het met jÓú wel goed, daarbuiten met de geesten en monsters? Kan ik ergens mee helpen. Ik, of mijn broer?’

Ik stelde me hen beiden voor, in hun mooie kostuums, champagneglas in de hand, terwijl ze me over de hei escorteerden, en giechelde. ‘Nee, bedankt, Turlington. Hou jij maar op met zo veel te drinken. Het kan niet goed zijn dat je niet weet hoe het komt dat je in een stal wakker bent geworden.’

Toen nam ik de pony bij de teugel mee naar buiten, sprong in het zadel en klepperde Lemon Street door. Ik was al gauw verdwaald, ik kon veel beter de weg vinden als mijn oriëntatiepunten werden gevormd door bomen, sterren en rivieren dan te midden van straten, huizen en mensenmenigten. En ik was ook afgeleid door mijn ontmoetingen met twee zulke verschillende, knappe jongens. Het was grappig dat Sanderson steeds een heer was geweest – een jonge gentleman – maar dat Turlington altijd Turlington bleef.

Een half uur op de hei, toen de opvliegende duif en de bokkende pony, en nu stond ik hier. En liep ik door de mist naar huis. Het was een duivelse mist; het zicht was niet meer dan vijftien centimeter. Maar ik had mijn hele leven over deze heide gezworven. Die was bij elke beproeving en tragedie mijn toevluchtsoord geweest. Ik had er een affiniteit mee

die ik niet goed kon verklaren, niet aan Nan of wie ik ook kende. Alleen Oude Rilla – onze eigen wijze vrouw en tovenares – begreep het. Zij zei dat mijn ziel zich op de hei thuis voelde: de plek waar ik nooit kon verdwalen. Als ik niets kon zien, vertrouwde ik simpelweg op mijn andere zintuigen: ik voelde het neerploffen of zuigen van mijn laarzen, voelde of er onderweg pollen waren of dat het pad effen was, en wist over welke ondergrond ik liep. Ik hoorde de beekjes kabbelen en wist welke kant ze op stroomden. Op de hellingen rook ik de bomen en op de heuveltoppen de zee. Mijn zintuigen waren onfeilbare gidsen, samen met de geesten waar Turlington het over had gehad.

Algemeen werd aangenomen dat er op deze eenzame plek moerasgeesten rondwaarden. Er werd verondersteld dat ze misnoegd waren en graag op de loer lagen, martelden en het op andere manieren op mensen hadden voorzien. En het wás ook zo dat er elke maand mensen op de hei omkwamen. Het volk uit Lostwithiel en Boconnoc bezwoer dat het een afschuwelijke plek was. En zelfs de lui uit Bodmin gingen er met een wijde boog omheen, terwijl zij wel iets van het troosteloze heideland-schap wisten.

Maar voor mij waren deze geesten altijd alleen maar vrienden. Ik voelde ze overal om me heen en het kwam net zomin in me op om voor hen bang te zijn als voor mijn burens in Braggenstones. De hei was hun thuis, en op de een of andere manier ook mijn thuis, en dat schiep een band.

Terwijl ik liep dacht ik lang en diep na over de twee Grace-jongens. Voor mijn gevoel was het allemaal een heel deftige bedoening geweest: een bezoek aan Truro, een goede indruk maken op de huishoudster, de ontmoeting met die vreemde broers. Het leek wel zeker dat het verhaal hiermee niet zou eindigen. Maar het gezonde verstand zei me dat dat wel zo was, het kon niet anders. Want wat dacht ik nou helemaal? Dat die goddelijke Sanderson de bizarre naam van het dorp soms zou onthouden, die hij maar één keer had gehoord, en dat hij op een wit paard over de hei kwam aan galopperen om me op te eisen? Dat was duidelijk onmogelijk, en toch speurde ik mijn verbeelding af naar een manier om

het wel mogelijk te maken. Of misschien zou de rebelse Turlington in wervelende rook uit een storm aan komen lopen, me bij de hand grijpen en me op de hei neergooien? Zelfs blozend om iets wat me niet verkeerd leek, wist ik dat ook dat niet ging gebeuren.

Voor mij was duidelijk dat ik op minstens een van hen verliefd was geworden, dat ik ze zeker nooit meer zou terugzien en dat mijn leven daardoor armzaliger en grauwer zou worden. Het was een kwelling. Ik wilde niets liever dan regelrecht naar Oude Rilla gaan en haar alles vertellen; zij hielp me altijd om het te snappen, zij hielp me altijd om een groter plaatje te zien dan ik in mijn eentje kon overzien. Maar ik wist dat ik niet naar haar toe kon gaan, in elk geval niet vandaag. Hoe dicht ik bij huis kwam, hoe meer ik voelde hoe ongerust Nan was, dus versnelde ik mijn pas en haastte me ten slotte voort.

Was het een geschenk of een vloek dat ik zo prompt de gevoelens van een ander kon aanvoelen? Dat weet ik nog steeds niet. Op afstand lukte het niet altijd, en soms kwam het alleen in kleine, amper te bevatten flarden. Maar die dag voelde ik alles wat Nan sinds de vorige avond te verduren had gehad, toen Stephen en Hesta zonder mij naar Braggenstones waren teruggekeerd en ze Stephen een oorvijs had verkocht omdat hij mij had achtergelaten.

Ik wist dat die stomme pony Braggenstones in was gelopen, met een halster achter zich aan slepend, en benen als kleipilaren, dik onder de modder. Ik wist dat Nan zelfs op dit moment de gedachte wegduwde dat ik wellicht met een gebroken nek op een rots lag. Ik wist dat ze zodra ze me aan de horizon zou zien verschijnen, een zucht van verlichting zou slaken. Dus ik mocht niet talmen, zelfs niet om eerst langs te gaan bij Oude Rilla. Nee, ik mocht Nan niet langer in angst laten zitten.

Eindelijk beklom ik de laatste richel boven Braggenstones. Het was laat in de middag. De zon scheen nog onbeschaamd fel, dreef de spot met mijn reis, met de uitgestrekte heidevlakte achter me, die nog altijd schoof en schiftte in de mist. Het was als twee verschillende werelden, en ik stond op de drempel ertussenin. Truro lag achter me en Braggenstones, zo vertrouwd, stabiel en veilig, lag voor me. Ik bleef even staan

en deed mijn ogen dicht, voelde de zon op mijn gezicht en de vochtige mist, die zich nog altijd klam aan mijn rug vastklampte. En toen stapte ik de zonneschijn in.